

Akašické záznamy jsou uzavřeny!

Akašické záznamy jsou přeplněny, a tak se na dobu nezbytně nutnou uzavírají.

Dochází k jejich úplnému vyčištění. Celé lidstvo, každý jedinec, vstupuje do míst ve svém nitru, aby v sobě zastavil, co zlého kdy rozpoutal a chystal se v plné síle dokončit. Co je až dosud zaznamenáno, bude se vyškrtávat, avšak nic dalšího ukládat. Žádné navyšování dluhů. Což pro člověka znamená převratnou změnu a vyžaduje silného ducha – pevný postoj a psychickou vyrovnanost.

Od okamžiku, kdy byly dočasně uzavřeny akašické záznamy, je vystaven obrovskému tlaku negativních vlivů, vycházejících z jeho myšlení, pocitů a činů, které byly dosud zaznamenávány. Je však také posilován láskou a dobrem, když je v sobě nalezne.

Nyní dochází k tomu, že vedle svého karmického scénáře, tedy činů minulosti, se řadí i činy současnosti. Všechno se odehrává jakoby najednou. Žádné Boží mlýny nebudou spuštěny někdy v příštím životě, **vše bude odzíváno hned poté, kdy jsme se chyby dopustili, kdy jsme někomu ranili, obelhali, odsoudili, zradili či podvedli.** Vzápětí se dostaví výsledek našeho počinání. Jde v podstatě o Boží milost, kdy je nám ukazováno, jak každé naše rozhodnutí stojí tváří v tvář zodpovědnosti – její přítomnost je již v přicházející myšlence konání. Stále častěji jsme uváděni do situací, které vyžadují naše okamžité rozhodnutí, kdy nezbývá čas pro rady ani domluvy. Míží možnosti odkladu rozhodnutí i zodpovědnosti.

Naše nevíra v reinkarnace, v existenci jiných životů, minulých i budoucích, je příliš hluboká, a proto se nám dostává poučení zažívat vše v přítomnosti, což se již děje. **Nic nebude ponecháno minulosti ani přesunuto do budoucnosti.** Čím dál častěji pocítíme působení přítomnosti, a to do doby, než se dostaneme do stavu přítomného okamžiku, do vyšší úrovně bytí.

Vzhledem k tomu, že nás jiné životy zajímaly jen velmi málo, nebo dokonce vůbec ne, a vše jsme směřovali k potřebám jednoho života, toho, který právě žijeme, jednali jsme mnohokrát podle hesla: „Urví pro sebe, co může.“ A proto **se nám nyní dostává poznání, že za vše, co urveme, také hned zaplatíme, abychom pochopili, jak je důležité soucítění a ohleduplnost pro uchování života a vývoj ducha.**

Naše účty se načas nebudou nikam zaznamenávat, budou se pouze okamžitě vyrovnávat. To znamená, že přestáváme žít na dluh. Je to, jako kdybychom si stále půjčovali peníze v bance a jakmile nestačíme své dluhy splácet, půjčíme si další. Jeden úvěr splácím

dalším, „vytloukáme tak klín klínem“. Jenže se stalo, že všechny banky jsou přeplněny úpisy dlužníků, chybí potřebný kapitál, a tak se zavírají. Podobně na tom je kronika jedinců i lidstva – též je přeplněna. Je nutné postupně odebírat negativitu, která přetlak způsobuje. Nezbývá, než najít jiné řešení. Stejně tak jako banka požaduje své peníze a další neposkytne, dokud vše neuhradíme, ani nám nebude umožněno, aby naše činy byly ukládány do akašických záznamů. Šance splácet své dluhy v dalších životech se rozplývá, nic se nikam nebude zapisovat, žádné další dlužní úpisy vystavovat – splácíme i platíme současně, tady a hned. Míží slova „snad, možná, jednou...“ To, co se dřív ukládalo do akašických záznamů a co jsme my pak v příštím životě napravovali, odehrává se teď. **Dějiny – děje se odvíjejí velkou rychlostí – dávno vzniklé i novodobé.**

Možnost (na kterou jsme velmi hřešili), že své dluhy splatíme v některém z příštích životů, je ta tam. Banky jsou zavřené – příslušné akašické záznamy – a požadují už jen své peníze, včetně těch, které jsme si nepůjčili. Jinými slovy, **jde o bezodkladné vyrovnání všech karem starých i nově vzniklých. V přítomnosti platíme za chyby minulé i dnešní.**

Tento pro nás nezvyklý postoj si máme natolik osvojit, abychom dokázali poznat, zda to, co děláme, je v souladu s vyšším řádem. Naučit se citlivosti a respektu k potřebám celku – sžít se do hloubky s tímto světem, prostoupit ho svou pokorou a láskou. Pochopit, že štěstí a harmonie jednotlivce nespočívá v materiálním blahobytu, ale v kvalitě mezilidských vztahů.

Svým materialistickým postojem jsme zablokovali cestu do duchovního světa, která má být znovu zprůchodněna. K odstranění všech hmotných překážek dochází prostřednictvím pádu materialismu – stejné je eliminováno stejným. Ztrátou hmatatelného je dosahováno hodnot nehmataelných, které jsou postupně poznávány.

Charakter člověka, který byl až na druhém místě, před penězi, před postavením ve společnosti a před nahromaděným majetkem, se dostává do popředí za cenu ztráty toho, co jsme označili za nejdůležitější. **Dosažené materiální hodnoty nyní slouží jako prostředek pro dosažení vyšší úrovně bytí člověka.** Nic není náhodné ani zbytečné, vše má svůj hluboký význam a je ve správné době účelně zhodnoceno a využito pro náš další vývoj. Jde o velmi působivý způsob rozvinutí ducha jednotlivce i celé společnosti. Tentýž člověk, který svého ducha zavrhl, opo-

míjel nebo neuznával, jej vyzdvihne a projeví mu úctu, jaká mu podle moudrosti a lásky Boží náleží.

Materialismus, působící jako silný magnet, „kosí“ vše, co člověka převyšuje – peníze, pýchu, touhu vlastnit a ovládat. Čím se nechal přerůst, to jej sráží k zemi, ubíjí a ničí, pokud na tom neustále ulpívá. Co přerostlo přes míru, to je třeba vyrovnat. Vyrovnat nastrádané negativní energie, držící se mezi příčinou a důsledkem – mezi činem a jeho výsledkem. Padají na nás jako jedem omámení netopýři žijící v temných jeskyních, jež se pevně drží svého vydobytého místa. Tak jako se člověk drží svých přesvědčení – těžkých energií, které se v něm uvolňují a s kterými si neví rady. Shledává, že není možné se těmto energiím v sobě vyhnout, neboť zasahují mysl, tělo i ducha. Tlačí se ven, ale všechny cesty jsou zablokovány. A právě ty je třeba zprůchodnit, uvolnit v sobě a opustit všechna nahromaděná chtění. **Člověk musí přijmout zodpovědnost se vším, co k němu náleží – život v jeho přítomné podobě, bez výhrad. Nejít proti zlu, ale ani ho nepodporovat.**

Proměny, které již nastaly, nevidíme jen proto, že si je nechceme připustit. A ještě mnohem těžší je tímto procesem procházet. Dostává se nám zkušeností prostřednictvím jemných, neznámých energií, které proudí na naši planetu a zviditelňují vše, co je v nás uloženo. Věrně či nikoliv, **jsme povoláni k proměně Země, která se dotýká každého z nás.** I když někteří mohou mít dojem, že se někomu vyhýbá a jiné zasahuje. Není tomu tak. Náš postoj nám dává vidět věci rozdílné. Díváme se odlišně na svoji rodinu, na národ i na svět. Nedokážeme vše do sebe skloubit, a vlastně ani nechceme, a to je tou největší překážkou. Případá nám to nemožné, přestože společná karma národa i světa dopadá na každou rodinu. Každý náš čin, myšlenka i slovo ji zasáhne, i když nejsou právě proti ní přímo mířena. A proto **při všem, co děláme, myslíme na svět, v němž se svými rodinami žijeme.** Měli bychom vědět, že nelze dosáhnout harmonického soužití, pokud děláme velké rozdíly. S touto nevyvážeností se vždy setkáme. A kde jinde – než opět ve své rodině. Skutečné souznění je možné zažít jen tehdy, když nečiníme rozdíly a žijeme se všemi v úctě a lásce.

*Hana Hájková v knize
HLUBINY PŘÍTOMNOSTI.*

Ztracené souvislosti.

Vydalo ji nakladatelství Pragma,

V Hodkovičkách 2/20,

147 00 Praha 4, www.pragma.cz